

PROVES D'ACCÉS A LA UNIVERSITAT

PRUEBAS DE ACCESO A LA UNIVERSIDAD

CONVOCATÒRIA: SETEMBRE 2011	CONVOCATORIA: SEPTIEMBRE 2011
HISTÒRIA DE LA FILOSOFIA	HISTORIA DE LA FILOSOFÍA

BAREM DE L'EXAMEN:

L'alumne/a comentarà, dins de l'opció que trie, les **quatre** qüestions sobre el text de l'autor que ha treballat en classe.

1ª qüestió: 2 punts; 2ª qüestió: 2 punts; 3ª qüestió: 5 punts; 4ª qüestió: 1 punt.

OPCIÓ PRIMERA

TEXT I

1 Ja feia temps que havia observat que, pel que fa als costums, cal a vegades seguir opinions que un
2 sap que són ben poc segures talment com si fossin indubtables, com ja he dit abans; però, atès que
3 aleshores desitjava dedicar-me només a la recerca de la veritat, vaig pensar que em calia fer
4 precisament el contrari i rebutjar com a absolutament fals tot allò en què pogués imaginar el més petit
5 dubte, per tal de veure si després d'això quedava en la meua convicció alguna cosa que fos
6 completament indubtable. Així, com que els sentits a vegades ens enganyen, vaig voler suposar que no
7 hi havia res que fos tal com ells ens ho fan imaginar. I, com que hi ha homes que es confonen tot
8 raonant, fins i tot en les matèries més simples de la geometria, i hi cometen paralogismes, pensant que
9 jo estava tan exposat a equivocar-me com qualsevol altre, vaig rebutjar com a falsos tots els
10 raonaments que abans havia tingut per demostracions. I, en fi, considerant que tots els pensaments que
11 tenim estant desperts ens poden venir també quan dormim, sense que llavors n'hi hagi cap que sigui
12 veritat, vaig decidir fingir que totes les coses que fins aleshores havien entrat en el meu esperit no eren
13 pas més veritables que les il·lusions dels meus somnis. Però immediatament em vaig adonar que,
14 mentre volia així pensar que tot era fals, calia necessàriament que jo, que ho pensava, fos alguna cosa.
15 I, advertint que aquesta veritat, "penso, ergo existeixo", era tan ferma i tan segura que ni totes les més
16 extravagants suposicions dels escèptics eren capaces de fer-la trontollar, vaig jutjar que la podia
17 admetre sense escrúpols com el primer principi de la filosofia que cercava.

(R. DESCARTES, *Discurs del mètode*, Quarta part. Traducció de Pere Lluís Font).

QÜESTIONS:

1. Sintetitzo les idees del text mostrant en el teu resum l'estructura argumentativa o expositiva desenvolupada per l'autor.
2. Definix els termes relacionats "**dubte**" i "**paralogismes**", partint de la informació oferta pel text, i completant-la amb el coneixement que tingues de la filosofia de l'autor.
3. Redacció: ***Dualisme antropològic en Descartes.***
4. Comenta breument qualsevol aspecte del pensament de l'autor del text que jutges important en algun d'aquests sentits: per la seua relació amb el d'altres filòsofs, amb fets històrics rellevants (especialment si són coetanis de l'autor o tenen relació amb la seua vida) o amb trets significatius del món contemporani.

OPCIÓ PRIMERA

TEXT II

1 Així, els diferents límits i funcions de la *raó* i del *gust* són fàcilment establerts. La primera procura
2 el coneixement de la veritat i de la falsedat. El segon dóna el sentiment de bellesa i de deformitat, de
3 vici i de virtut. La una descobreix els objectes tal com es troben realment en la naturalesa, sense afegits
4 ni disminucions. L'altre té una facultat productora, i durant i tenyint tots els objectes naturals amb els
5 colors prestats pel sentiment intern, fa sorgir, en certa manera, una nova creació. La raó, pel fet de ser
6 freda i desapassionada, no motiva l'acció, i només dirigeix l'impuls rebut de l'apetit o inclinació,
7 mostrant-nos els mitjans per a aconseguir la felicitat i evitar el sofriment. El gust, en tant que dóna
8 plaer o dolor, i per tant produeix felicitat o sofriment, esdevé un motiu per a l'acció i és el primer
9 ressort o impuls del desig i de la volició. A partir de circumstàncies i relacions, conegudes o
10 suposades, la raó ens porta al descobriment d'allò ocult i desconegut. Però, després que totes les
11 circumstàncies i relacions ens han estat mostrades, el gust ens fa experimentar, a partir del tot, un nou
12 sentiment de culpa o d'aprovació. El criteri de la raó, basat en la naturalesa de les coses, és etern i
13 inflexible, fins i tot per a la voluntat de l'Ésser Suprem. El criteri del gust, nascut de l'estructura i
14 constitució eternes dels animals, es deriva al cap i a la fi d'aquella Suprema Voluntat que va atorgar a
15 cada ésser la seua naturalesa peculiar i va organitzar les diverses classes i ordres d'existència.
(D. HUME, *Investigació sobre els principis de la moral*, Apèndix I. "Sobre el sentiment moral".
Traducció de Vicente Vilana).

QÜESTIONS:

1. Sintetitza les idees del text mostrant en el teu resum l'estructura argumentativa o expositiva desenvolupada per l'autor.
2. Definix els termes relacionats "**raó**" i "**gust**", partint de la informació oferta pel text, i completant-la amb el coneixement que tingues de la filosofia de l'autor.
3. Redacció: ***Teoria empirista del coneixement en Hume.***
4. Comenta breument qualsevol aspecte del pensament de l'autor del text que jutges important en algun d'aquests sentits: per la seua relació amb el d'altres filòsofs, amb fets històrics rellevants (especialment si són coetanis de l'autor o tenen relació amb la seua vida) o amb trets significatius del món contemporani.

OPCIÓ SEGONA

TEXT I

1 Però just en això es troba l'experiment d'una contraprova de la veritat del resultat d'aquella primera
2 apreciació del nostre coneixement racional *a priori*, és a saber, que aquest solament arriba a fenòmens;
3 per contra, la cosa en si mateixa, per bé que real per si mateixa, la deixa però que reste desconeguda
4 per nosaltres. Car el que ens impulsa a anar necessàriament, més enllà dels límits de l'experiència i de
5 tots els fenòmens és l'*incondicionat* que la raó, necessàriament i amb tot dret, exigeix en les coses en
6 si mateixes per a tot *condicionat* i, d'aquesta manera, exigeix completa la sèrie de les condicions.
7 Doncs bé, admetent que el nostre coneixement experiencial es regeix pels objectes en tant que coses en
8 si mateixes, aleshores s'esdevé que l'incondicionat *no pot ser pensat de cap manera sense*
9 *contradicció*; en canvi, admetent que la nostra representació de les coses tal com ens són donades no
10 es regeix per aquestes en tant que coses en si mateixes, sinó que més aviat aquests objectes, com a
11 fenòmens, es regeixen pel nostre mode de representació, la *contradicció desapareix*; i admetent, per
12 consegüent, que l'incondicionat ha de trobar-se no en les coses en tant que nosaltres les coneixem
13 (elles ens són donades), però sí en elles en tant que nosaltres no les coneixem, en tant que coses en si
14 mateixes, aleshores es mostra que el que nosaltres admetíem al començament només a títol d'assaig
15 està fonamentat.

(I. KANT, "Pròleg a la segona edició de la *Crítica de la raó pura*", B XX. Traducció de Joan B. Llinares).

QÜESTIONS:

1. Sintetitza les idees del text mostrant en el teu resum l'estructura argumentativa o expositiva desenvolupada per l'autor.
2. Definix els termes relacionats "**cosa en si mateixa**" i "**fenòmens**", partint de la informació oferta pel text, i completant-la amb el coneixement que tingues de la filosofia de l'autor.
3. Redacció: ***L'ús pràctic de la raó segons Kant.***
4. Comenta breument qualsevol aspecte del pensament de l'autor del text que jutges important en algun d'aquests sentits: per la seua relació amb el d'altres filòsofs, amb fets històrics rellevants (especialment si són coetanis de l'autor o tenen relació amb la seua vida) o amb trets significatius del món contemporani.

OPCIÓ SEGONA

TEXT II

1 Home, no busquis l'autor del mal; aquest autor ets tu mateix. No existeix pas cap altre mal que el que
2 fas o pateixes, i tant l'un com l'altre provenen de tu. El mal general només pot trobar-se en el desordre, i
3 veig en el sistema del món un ordre que no es contradiu gens. El mal particular només es troba en el
4 sentiment de l'ésser que sofreix; i aquest sentiment, l'home no l'ha rebut de la natura, ell se l'ha donat. El
5 dolor té poc efecte sobre qualsevol que, no havent reflexionat gaire, no té ni record ni previsió. Treieu els
6 nostres funestos progressos, treieu els nostres errors i els nostres vicis, treieu l'obra de l'home, i tot està
7 bé.

8 On tot està bé, res no és injust. La justícia és inseparable de la bondat; ara, la bondat és l'efecte
9 necessari d'una potència sense límit i de l'amor a si, essencial a tot ésser que se sent. Aquell que ho pot
10 tot estén, per a dir-ho d'alguna manera, la seva existència amb la dels éssers. Produir i conservar són
11 l'acte perpetu de la potència; ella no actua pas sobre el que no existeix; Déu no és el Déu dels morts, no
12 podria ésser destructor i malvat sense perjudicar-se. Aquell que ho pot tot només pot voler el que està bé.
13 Per tant, l'Ésser sobiranament bo perquè és sobiranament poderós, ha de ser també sobiranament just,
14 altrament es contradiria; car l'amor a l'ordre que el produeix es diu *bondat*, i l'amor a l'ordre que el
15 conserva es diu *justícia*.

(J.J. ROUSSEAU. *Professió de fe del vicari savoia*. Traducció de Josep M. Sala-Valldaura).

QÜESTIONS:

1. Sintetitza les idees del text mostrant en el teu resum l'estructura argumentativa o expositiva desenvolupada per l'autor.
2. Definix els termes relacionats “**l'amor a si**” i “**ordre**”, partint de la informació oferta pel text, i completant-la amb el coneixement que tingues de la filosofia de l'autor.
3. Redacció: ***Raó i progrés en Rousseau***.
4. Comenta breument qualsevol aspecte del pensament de l'autor del text que jutges important en algun d'aquests sentits: per la seua relació amb el d'altres filòsofs, amb fets històrics rellevants (especialment si són coetanis de l'autor o tenen relació amb la seua vida) o amb trets significatius del món contemporani.